

{ koaderno } Iker BARANDIARAN

Hamarkaden argi-ilunak

8 Oko hamarkadaren inguruko ekimene-
tan parte hartzen dut gustura. Sasoi
horretan kokatzen dut niretzat hain esan-
guratsua den punkaren sorrera; eta,
gainera, gurean behintzat garai ilun be-
zain aberatsa izan zen, bestelako espre-
sabide sozial eta politikoen sorreran. 80koa nire haur-
tzaro eta gaztaroaren parte izan da eta hori hor
daramat, baina garai guztiek dituzte gauza onak eta
txarrak, eta nire ustez oraina bizi behar da, iraganari
duen balioa emanez. Hala, 80koaren mitifikazioari
aurre egin eta, bizi ez zutenek ezagutu eta hortik on-
dorioak –bakoitzak bereak– atera zitzaizten, Ez Donk
Amaitu oroimen ariketa egin genuen.

Baditut lagun batzuk, gazteagoak, 80ko hamarkada-
rekiko daukadan begirada luze honekiko interpelatzeko
nautenak txantxa eran, “Hil ezazu aita” esamoldea go-
gora ekarriz. Haiek errebin-
dikatzeko dute 80ko hamar-
kada grisaren aldean
emankorragoa eta loretsua-
goa izan zela jarraian etorri-
tako 90eko hamarkada.

Eta azken hauei ezin arra-
zoi puntu bat ukatu; neuk
80koan jasotako bizipen
eta irakaspenetatik abiatu-
ta eta gaztaroa aurrera
zihoan heinean, gauzak al-
datzearen eta egitearen
beharraz kontzientziatu eta
gauza (askoz) gehiago egi-
teari ekin nion 90ekoan. Eta ez nik bakarrik; suntsi-
tzetik berria –gure gustukoa– zena eraikitzeari ekin
genion askok; eta beste batzuek zabalduzako bideak
–ez beti!– oinarri bihurtu ziren askotan egitura sen-
doago, iraunkorrago eta jasangarriagoak sortzeko.

80ko hamarkadan ilusionagarria baina prekariora
zen ia guztia; diktadura azpitik irteten dena zegoen
eraikitzeko eta kasu gehienetan ez zen epe ertainera-
ko begirada nagusitzen, momentuko eztanda, purrus-
tada edo gozamina, eta listo!

Gerora, 90eko hamarkadan, aurreko hamarkadako
bat-bateko apar gorakadaren ostean, etorri zen gau-

zak egin bai, baina hobeto pentsatuta eta mamituta
egiteko joera. Eztandatik harago bizitzak jarraipena
izango zuelakoan, begirada luzatu egin zen.

Musikaren esparruan antzekoa pasa zen. 80ko ha-
markadan nagusi zen punka, bortitza, gordina eta
bat-batekoa, inongo filtrorik gabekoa. Ez zuen axola
ondo jotzen jakiteak, ez zen ekipo handirik behar, ez
zitzaion soinuari garrantzirik ematen, jotzeko oso le-
ku gutxi zeuden eta edonolakoak ziren, sarrera or-
daintzea ez zen garrantzitsua, ezta musikarekin dirua
irabazi edo gastuak estaltzea ere, diskoak ateratzea
ere ez zen premiazkoa... Eta salbuespenak salbuespen,
garaiko eskaintzan musika estilo desberdin oso gutxi
zeuden aukeran.

XX. mendeko azken hamarkadan, baina, musikaren
alorra egonkortzeko eta kasu batzuetan profesionali-
zatzeko pauso garrantzitsuak eman ziren: Gaztetxeen

80koa nire haurtzaro eta gaztaroaren
parte izan da eta hori hor daramat, baina
garai guztiek dituzte gauza onak eta
txarrak, eta nire ustez oraina bizi behar da,
iraganari duen balioa emanez

sarea are gehiago handitu zen, kontzertuak egiteko
baliabideak dezente hobetu ziren, soinu, katxe, pro-
mozio, diskoetxe, kontzertu areto, grabazio estudio,
promotore, El Tubo aldizkari, lehiaketa eta bestela-
koen bitartez. Era berean, errazagoa zen diskoak eta
musika instrumentuak eskuratzea, jotzen ikastea...
Horrek guztiak ekarri zuen askoz kontzertu gehiago
egitea, musika estilo askotako talde ugari sortzea...
eta, hala, garai askoz loratuagoa izatea.

Bada, honi eta 90eko hamarkadako beste musika
kontu askori buruz mintzatu gara Eneko Barberenak
gidatutako Fukuyama 7 podcastean. •